

mindenütt nagyon kapósak voltak. Szépírói tárcáinak zsengéit »Szerelmek« címen adta ki 1894-ben. A szegedi Dugonics-Társaság drámapályázatán a színpadi-irodalom terén tett sikeres kísérletet, amennyiben »A 91-ik cikk« c. pompás bohózatával elsőnek futott be 1897-ben, amikor is ezt a darabot a Makó-féle színtársulat (Pethes Imrével, Kalmár Piroskával, Haraszthy Herminnel) sikerrel mutatta be. A Népszínház népszínmű-pályázatán pedig egy »Asszonyhűség« c. népszínművel keltett figyelmet. Ezt 1898. márc. 13-án mutatták be. Liptay ezek után méltán vágyott a fővárosba, ahol mint újságíró, eleintén a »Pesti Napló« kötelékébe lépett, majd a »Magyarország« ismert és elismert színikritikusa lett. Liptay több darabot írt, amelyek sikerrel kerültek színpadra. Így »Don Quijote« c. nagyoperettje (Garami Béla dr. zenéjével), nemcsak Budapesten, de mindenütt a vidéki színpadokon is sikert aratott. (1909. aug. 19. Fővárosi Nyári Színház.) Majd a bécsi Renaissance Színház mutatta be: »Die hohe Schule der Liebe« címmel egy egészen új irányú három felvonásos szatirját, dr. Alexander Engel fordításában. Ezt a darabot Amerika is megvette. (1923. szeptember 7.) »A kereszt tövében« c. öt felvonásos verses tragédiájával 1924-ben megnyerte az Akadémia Teleki-díját. Liptay, mint dalszövegíró is kitűnt. Számos ilyen szerzeménye közül »Magának írom ezt a levelet« c. dalt az egész világon, majdnem minden kultúrnyelven elterjedt és sok-tízezer példányban fogyott el, amellet, hogy ez a dal volt az első, amely után szcenizált dalokkal jöttek a kabaré-színpadok. Főlemlítendő még, hogy Liptay volt egyike azoknak, akik a Vidéki Hírlapírók Országos Szövetségét alapították és hogy a »Millennium Története« c. kétkötetes nagy munkájáért (ezt Szmollény Nándor tanár társaságában írta) királyi kitüntetésben is részesült. 1926. jan. havában lefordította versben Schiller »Turandot«-ját. — Felesége: Szerémy Gizella (L. o.), a Víg-színház jeles művésznője volt.

Liptószentmiklóson a magyar színeszet számára épült színterem megnyílt 1887. jan. 17-én. A prologust Mihalik J. írta. A városban 1901—02-ben Fehér Ká-

roly színtársulata működött. 1911. szept. 21-étől Márffy Károly volt az igazgató.

Liszka Béla, áll. főreáliskolai tanár, sz. 1857. jan. 27-én, Zentán, megh. 1901. április havában. Iskolai tanulmányait Zentán, Ujvidéken és Budán végezte. Zenei tudását Bugár Ferenc zenésznél és Langer Jánosnál nyerte. A »Fővárosi Lapok« 1886-ik évfolyamában több érdekes színeszeti szakeikke jelent meg. (Az opera statisztikája a Nemzeti Színházban. — A Népszínház első hat éve. — Felek Miklós jubileumáról. — A Nemzeti Színház jubileuma. Náday Ferenc jubileuma, stb.) Kecskemét város monographiájában megírta a város színészet-történetét, 1796—1896. Szakmunkája: »A színészet első nyomai Kecskeméten.« Kiadta (azaz a szerző hagyatékából nagy gondnal összeállította) Greguss Ágost Észteitíkáját. 1898. Kecskemét. Színművei: »Egy magyar pápa«, 1876. »Budai élet«, énekes bohózat. Bem. 1888. jún. 22. Budai Színkör. »Az ifjúság szövetsége«, Ibsen után. Budán adták, Felek társulatánál, 1885-ben.

Liszt Ferenc, zeneszerző, a XIX. század legnagyobb zongoraművésze és korszakalkotó zeneköltő, sz. 1811. okt. 22-én, Doborjában (Sopron m.), megh. 1886. júl. 31-én, Bayreuth-ban. Atyja, L. Ádám, a herceg Esterházy egyik uradalmának szerény állású hivatalnok volt, művelt férfiú, szenvedéllyel szerette a zenét, sőt kitűnt a zongora-, hegedű- és gordonkajátékban. Az alig 6 éves L. már korán elárulta rendkívüli hajlamát és tehetségét a zene iránt, melyet atyja igyekezett fokozni és kifejteni. Az első zongoraoktatást tőle nyerte. 9 éves korában már fellépet nyilvános hangversenyen Sopronban, oly nagy sikerrel, hogy több magyar mánás ösztöndíjat alapított, hogy kiművelését lehetővé tegyék. 1821-ben Bécsben Czerny a zongorázásban, Salieri a zeneszerzésben lett a mestere. 1823-ban Bécsből Párizsba költözik. 1824-ben az angol közönséget hódította meg, később a francia vidéket s mint 15—16 éves ifjú, maga előtt látta a világ hódolatát. 1827-ben édesatyja elhalt és ekkor magához veszi anyját és zongoraleckékből tartja fenn magát. 1833-ban Genfbe költözött és Paganini föllépte